

ГОТУИТЕСЬ

ЖУРНАЛ – ПЛАСТОВОГО – НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новачтва
“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава
Педагогів Колегія під проводом
пл. сен. Лесі Храпливої

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York, New York 10009

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.
140-142 Second Avenue
New York, N. Y. 10003

Обкладинка роботи

Ніня Мудрик-Мриц

З М І С Т :

Святий Юрій	3
Мамин день	4
„Готуйсь” вітає „Пташат” та „Зо- зульок”	5
Пригоди Мишки-Гризикнижки	8
Юначка Марта Зелик: „Чи всі помолились?”... „Заспіваймо всі пісень!”	13
Сірий Орел Надя: Надзвичайна вмільсть	14
Лідія Тауридзька: Сам і Сім	16
Розгадки загадок	21

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” у 1969 році: В ЗДА — 3.00 долари, в КАНАДІ — рівновартість 3-ох американських доларів, в ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ — рівновартість 2.80 американських доларів, в АВСТРАЛІЇ — 2.50 американських доларів.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

Новачка Христя Пакуляк із Міннеаполісу склала одного доляра, Ірина Німировська із Беріссо, Аргентина, склала одного доляра і 50 центів, сестричка Оксана Тарнавська з Австралії склала шість доларів, 38 центів, пані Марія Кіцюк склала три долари, Кредитова Кооператива „Самопоміч” в Нью Йорку п'ятнадцять доларів на дарові передплати.

„Готуйсь” щиро дякує за ці датки та жеде дальших.

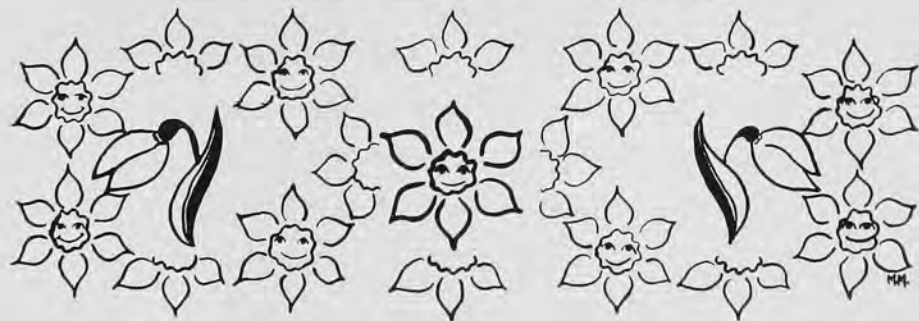
ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 5 (146)

Травень

1969

Святий Юрій. За ним видно храм святого Юрія у Львові. Малюнок маляря Едварда Козака.

СВЯТИЙ ЮРІЙ

Я в рої почув недавно —
Це нам братчик розказав,
Як то Юрій, лицар славний
Злого змія поконав.

Розказав про це я дома,
Аж... сміється старший брат:
— Змії в світі невідомі!
Це ж лиш казка для малят!

Прожурився я всю днину
Тай усеньку ніч не спав:
Я радів, що змії загинув,
А він справді й не бував!

Та нараз подумав гладко:
Ну а хто такий в вікні,
Як несу в домівку вкладку —
Тиче ласощі мені?

Хто мішає в рідну мову
Нам весь час чужі слова,
Коли з друзями я знову,
І розмова в нас жива?

А коли іду в домівку,
Надягаю однострій,
Хто то кличе на долівку
Перед телевизор? — Змії!

Ну а хто мені pomoже,
Щоб я пластуном вже став?
Тільки Юрій-Переможець,
Той, що змія подолав!

Хто дасть, щоб я ріс великий,
З серцем чистим, наче сніг?
Щоб свій край любив довіку?
— Юр, що змія переміг!

Коли ж зміїв подолаю,
Так, як Юрій сам святій,
Правда це! — усі пізнають,
Не лиш казка для дітей!

ЧИ ВАШІ БАТЬКИ ВЖЕ ЗГОЛОСИЛИ ВАС НА
НОВАЦЬКИЙ ТАБІР ЦЬОГО ЛІТА?

МАМИН ДЕНЬ

Ми до мами
Йшли з квітками
В Мамин День:
В Мама Свято
Втіх багато
І пісень!

Ми вивчали
І казали
Їй вірші.
Заспівали
Все, що знали,
Від душі.

Вийшло сонце
У віконце
З-поза мряк.
Мама мила
Обіймила,
Каже так:

— Там на сході,
Там, де сходить
Сонце нам,
Є країна —
Україна —
Наша там.

Там то храми
Із хрестами,
Там наш край.
Доню, сину,
В цю хвилину
Уважай!

Милі квіти,
Любі діти,
На весні.
Та любіше,
Веселіше
Ще мені,

Як почую:
— „Землю тую
В далині
Любим, мамо,
Ми так само
В усі дні!

Її мову,
Її слово
Зберегти
Хочем, мамо
Ми, так само,
Як і ти!

В Україну
Мрії линуть
І любов”.
Пригорнула,
Усміхнулась
Мати знов.

— „Любим мамо
Ми, так само,
Як і ти!”
Пригорнула,
Усміхнулась
До дітей!

„ГОТУЙСЬ” ВІТАЄ ГНІЗДО НОВАЧОК „ПТАШАТА” ТА РІЙ „ЗОЗУЛЬКИ” З ПЕРЕМОГОЮ У МИНУЛОРІЧНИХ ЗМАГАННЯХ!

„СОЛОВЕЙКИ” ІЗ ФІЛЯДЕЛЬФІ ЗДОБУЛИ ПЕРШЕ МІСЦЕ!

Редакція „Готуйся” дістала такого листа від сестрички крайової референтки новачок на Північну Америку, **Стахи Гойдиш**:
Крайова Референтка Новачок Нью Йорк, 19 березня 1969

До
Редакції Новацького Журналу
„ГОТУЙСЬ”

Дорога Сестричко Лесю!

Звертаюся до Вас з проханням, щоб помістили Ви в „Готуйсєві” радісну вістку, що новачки четвертого гнізда „ПТАШАТА” у Філядельфії здобули перше місце у змаганнях: „**Краще новачтво — краще будуче Українського Пласту**”.

Впродовж 1968 року цілий край брав участь у цих змаганнях, а новачки „Пташата” працювали особливо завзято і чесно здобули перше місце.

Сьогодні вони першуни в усьому краю. Вони будуть носити на однострою зелену круглу відзначку із жовтим числом „один”. Хто тільки гляне на цю відзначку, той зразу знатиме, що вони брали участь у змаганнях та здобули перше місце.

Я, сестричко Лесю, була в них у відвідинах минулої осені, саме тоді, коли річні змагання доходили до кінця.

Рій „Дятелі” гнізда „Пташата” у Філядельфії зі своєю сестричкою приглядаються, які ще вмiлості вони могли б здобути.

Я побачила їх домівку, їх чудові малюнки, майстрування, писанки, лялі в українських одягах та красевиди з України. Бачила прегарну хроніку, а в ній так багато, багато світлин з усіх праць, змагів, святкувань і таборів, що в них „Пташата” брали участь. На стіні в домівці висять прапорці, що їх здобули новачки у місцевих змаганнях при різних нагодах.

„Пташата” не забувають і про інших новачок, розкинутих по всьому світі. Вони збирають пильно книжки і гроші та пересилають тим, хто їх найбільше потребує.

Вони всі ходять в українську школу, читають українські книжечки і стараються говорити поміж своїми українською мовою. Вони мають своїх сестричок: Тусю Артимишин, Христю Білинську, Любу Капій, Оленку й Марту Куземських. Їх сестричка гніздова була до недавня Славомира Білас, а тепер є сестричка Галина Філінська. Під їх проводом „Пташата” здобули заслужене перше місце.

Друге місце у цих змаганнях здобув рій новачок число 20, „Зозульки” у Кергонксоні, під проводом довголітньої новацької сестрички Дарки Хухри. „Зозульки” дуже точні, завжди приявні на сходинах, звіти про їх працю приходять завжди тоді, коли треба. Вони прислали збірку вишивок та образків красевидів і будівель з України. Мають теж гарну збірку світлин славних українців. Вони читали ба-

Рій „Соловейки”, гнізда „Шташата” із Філядельфії плаче гірко при прощальному підвечірку. Вони вже переходять до юнацтва!

гато книжок, працювали дуже, дуже завзято, так, що здобули багато новацьких емілостей. Вони стараються говорити поміж своїми українською мовою та помагають бідним дітям. За те здобули вони друге місце.

Крайовий Провід радіє цими їх успіхами та бажас їм працювати і надалі так гарно, як у змаговому році.

Щиро здоровлю Вас —

сестричка **Стаха Гойдиш, Крайова Референтка Новачок.**

Останнє „Готуйсь” новачок „Соловейків” із Філядельфії. Завтра вони вже перейдуть до юнацтва і казатимуть „Скоб”!

Одного гарного дня Андрійко, я, його мама і ще дехто з його львівської рідні вибралися на оглядини Львова. Я примістилася вигідно на Андрійковій моряцькій шапці і це була мені дуже вигідна обсерваційна точка.

Спершу пройшли ми стару частину історичного Львова. Тут вулиці вузькі та виложені камінними плитами. В деяких місцях збереглися ще частини мурів, що колись оточували все місто та хоронили його перед ворожими нападами. Збереглися теж старинні церкви, вулиці, будівлі.

— Андрійку, — сказала мама, — подумай собі тепер, що цими вулицями, де ми проходимо тепер, проходили люди вже і 700 років тому. Бо нашому Львовові вже 700 років та навіть трохи більше. Тут на кожному кроці відчуваєш подих давнини.

Щоб оглянути весь Львів, ми рішили вийти на найвищу точку в околиці — тобто на Високий Замок. З цієї гори прекрасний вид на південно-західню частину міста. Гора доволі висока, але ми справно вийшли аж на сам вершок. Колись стояв тут замок-твердиня, що її збудував був князь Данило Галицький ще в 13-ому столітті. Сьогодні стоять тут тільки руїни мурів, що на них Андрійко вдряпувався завзято. Вид із Високого Замку (його звать теж Княжою Горою) справді захоплюючий. Прекрасний вид на місто: храми, дзвіниці, будівлі, заводи. Найбільше дахів червоних, покритих черепицею. А бляшані бані церков позеленіли від старости. Мама пізнавала рідні й знайомі будинки та згадувала події зі свого дитинства.

Опісля порішили ми відвідати собор святого Юра, найкращу й найбільшу українську церкву у Львові. Зійшовши з Високого Замку ми всіли на трамвай та поїхали. Коли висіли із трамваю, перед нами станув у всій красі собор на горі. Ми ввійшли через камінну

браму на подвір'я та підходили стрімкою дорогою вгору. Хоч собор трохи занедбаний ззовні, ми зразу побачили, що це чудова будівля. Ми станули на сходах і розглядалися. Андрійко показав вгору рукою і шепнув мені:

— Глянь, мишко, хто це там сидить на коні на самій горі над входом?

Я глянула і побачила справді високо над нами вершника. Здавалося, що він ось-ось зірветься і помчить у простори.

— Гмм, — сказала я Андрійкові. — Ця постать мені чомусь дуже знайома! — і враз аж лапками сплеснула:

— Андрійку, якже ми не догадалися!?! — Та це ж статуя святого Юрія Переможця. Бачиш, що він там проколює списом змія! Я бачила його світлину в „Готуйсеві” і ти певно її бачив!

Увійшовши до церкви, я заховалася в Андрійковій шапці, коли

Складанка „Українська хата”.

він її скинув та держав у руці. І так тільки кутком ока заглядала на все довкруги. В середині було чисто й чепурно, а з образів, прикрашених вишиваними рушниками споглядали на нас святі. В церкві не було лавок. Всі з нашого гурту прилякнули, щоб помолитися. Мама шепнула щось Андрійкові на вушко. Він встав та підійшов до ставника, де горіли свічки. Поставив тонку воскову свічку за кожного померлого зі своєї рідні. А на кінець поставив ще одну велику свічку.

— Це, бачиш, — шепнув він мені, — за кращу долю всього українського народу! Опісля прилякнув і довго та ревно молився...

Складанка „Гайліки”.

П. С.

Ви, Читачі „Готуйся”, певно знаєте, що коли написати отаке „П. С.”, то це не значить ані „пес”, ані „кіт” (пробачте, що

вживаю таке погане слово!). Це скорочення двох дуже вчених латинських слів, „пост скриптум”. А значать вони „після письма”. Коли пишете листа до когось, і

вже закінчили, поздоросили то-го, що до нього писали, а тоді собі ще щось пригадаєте, пишете оце „П. С.” та дописуєте, що забули.

Тільки не думайте, що то може я така забудькувата, що забула Вам щось написати! Хіба ж Ви могли б подумати так?

Отже власне я нічого не забула, тільки справа ось така: я пишу й пишу Вам про мою подорож по Україні. Пишу, бо дуже хочу, щоб Ви ніби мандрували туди зі мною та з Андрійком. Пишу Вам про це вже від осені, а тепер і весна вже настала! За той час назбиралася на столику у сестрички Лесі ось-така гора новинок! Про всі треба б мені Вам написати. На те я Ваша Мишка-Гризикнижка!

Так подумала я і причепила до цього листа своє „П. С.” Тепер вже розумієте, чому!

Про нове видання книжки „Михайлик” Ви всі вже певно знаєте. Ті, хто прислав до „Готуєся” добрі розгадки за останні місяці, дістали цю книжку в нагороду. Певно й багато іншим із Вас батьки вже цю книжку купили. А тепер вийшла в ОПДЛ нова книжка. Що таке „ОПДЛ” вже не пишу Вам, бо це хіба вже всі знаєте. Отже видало воно нову книжку, та не лиш з образками, але і з нотами до пісень.

На верху обкладинки стоїть така гарненька дівчинка з кошиком у руках. А на spodі, на ос-

татній сторінці, такий страшний вовчище, та ще з кривою шаблюкою в лабах. Може тільки якось той вовчище зі споду не помітить дівчинки на верху книжки та не з’їсть її!

Тепер певно ви вже догадалися, що книжка ця про Червону Шапочку. Бачите, які Ви догадливі! Так, ця книжка саме називається „Червона Шапочка”! Тільки це не казка, а вистава для дітей. І не звичайна вистава, а оперетка. Знаєте, що це значить? Це значить, що в ній артисти на сцені трохи говорять, а трохи співають. І власне до цих пісень, що вони співають, там є і ноти. Є навіть і світлини, як діти в Боффало у Північній Америці виводили цю оперетку на сцені. Світлини дуже гарні — аж жаль мені, що мене там тоді не було!

Цю виставу написав Леонід Полтава (Ви вже певно читали багато його книжечок!) — а музику склав композитор Василь Безкоровайний. Його побачите навіть на світліні у цій книжці.

— О, я вже бачу Ваші скривлені носики! І навіть знаю, чого Ви так нараз скривилися! Кажете, що й так не будете виводити цієї „Червоної Шапочки” — то навіщо Вам здалася ця книжка?! А хто ж Вам казав, що не будете виводити?! Може якраз Ваші братчики та сестрички у Гніздах, чи вчителі в Школах Українознавства, або в Україн-

ському Музичному Інституті схочуть влаштувати з Вами це представлення? А якби навіть ні, то хіба не цікаво його й так прочитати? Читати театральне представлення навіть куди цікавіше, як звичайне оповідання! Попробуйте тільки, то самі побачите!

Маю для Вас ще й другу новину. Привезла я її з міста Філядельфії кілька тижнів тому. Там я була, бо там відбувався ювілей СФУЖО. Що, Ви знов не знаєте, що це таке? Це значить: **Світова Федерація Українських Жіночих Організацій**.

Ви знаєте, що в усіх країнах світу, де живуть українці, вони мають свої товариства, об'єднання союзи, чи ще як там їх звать. Мають їх ще окремо для себе і українки, Ваші мами, тітки, бабусі. Певно цікаво Вам, чому ще українки мають свої окремі товариства? Бо бачите, жінки мають багато своїх окремих справ. Вони мусять турбуватися, як допомагати бідним українцям у цілому світі, як видавати книжки, що їх написали наші письменниці, як прикрашувати по-українському хату, та як виховати Вас — дітей на добрих українців. На це є в нас жіночі союзи, об'єднання товариства. І саме 20 років тому вони вислали своїх представниць до міста Філядельфії та рішили, що всі вони разом створять одну федерацію, тобто об'єднання товариств. Туди всі належать, тільки не можуть належати там жін-

ки з України, бо большевики їм не дозволили б на це.

А тепер цій федерації сповнилося 20 років і в цьому самому місті Філядельфії святкували її „уродини”. З'їхалися знов представниці всіх наших жіночих організацій, а з Канади приїхала Бабуся Олена Залізнякава, голова СФУЖО.

І я там була і мене всі щиро вітали та шанували. А при цій нагоді я побачила там щось дуже цікаве для мене... та для вас теж. Дві мами у цьому місті заклали виробню забавок. Так, Ви добре прочитали: за-ба-вок! На початок зробили вони дві дуже цікаві складанки, такі образки, що складаються з кусочків. Не буду Вам описувати їх, бо їх обидві я собі зараз купила і ось

бачите їх тут. І барвисті вони, а якже!

Коли вони Вам лиш подобаються, можете їх замовити собі. Подаю Вам адресу, щоб знали Ви, де замовляти:

„OSVITA”,
947 Meetinghouse Road,
Rydal, Pa., 19046.

Коштують вони тільки по два доляри, а забава і втіха з них велика. Я говорила з цими мамами і вони сказали мені, що коли ді-

ти купуватимуть ці складанки, вони зроблять ще багато інших забавок, ще цікавіших та кращих. Я вже аж сама цікава, що це буде! Отже допоможіть мені, щоб я дізналася якнайшвидше!

Тепер мабуть я написала вже все, що хотіла. Довгенький вийшов цей „П. С.”, мов мишачий хвіст. Але „П. С.” значить по-латині не „мишачий хвіст”, тільки „після письма”! Запам’ятайте це собі добре!

Ваша Мишка

Юначка Марта Зелик із Нью Йорку прислала кілька віршиків, що їх вона написала для своїх молодших сестер:

Чи всі помолились нині
У ранесенькій годині?
Чи всі Бога попросили,
Щоб щасливо день прожили?

Чи зубки всі мили нині
У ранесенькій годині?
Чи всі гарно зачесались,
У чистеньке повдягались?

Чи всі ручки мили нині
У ранесенькій годині?
Чи чистенькі черевички?
Чи біленькі рукавички?

Треба рано нам молитись,
Треба гарно, чисто, митись,
Чистий одяг треба мати,
Щоб красенько виглядати!

ЗАСПІВАЙМО ВСІ ПІСЕНЬ!

Бубни грають: бум-бум-бум!
Трубки грають: тру-ру-ру!
А цимбали: дзень, дзень, дзень!
Заспіваймо всі пісень.

Заспіваймо про ведмеда
І про малпочку смішнюку
І про жабку-зеленушку
І про рибку-золотушку.

Не забудьте ще про слона
З довгою трубою,
І про кицю, що муркоче,
І про зайчика, що скаче.

Заспіваймо всі ще разом,
Гарно, голосно і чисто.
Хай радіють всі звірята,
І почувють всі малюта.

НАДЗВИЧАЙНА ВМІЛІСТЬ

Одного разу братчик казав новакам на сходинах розказати щось цікавого із їх життя. Кожен новак розказував якусь пригоду з табору, прогулянки чи вакацій, а Петрусь пригадав собі, як то він відламав був нехотячи листок із бабусиної квітки а потім виплекав із того листка нову квітку-прімульку.

Це оповідання дуже подобалося новакам, а братчик сказав на додаток, що Петрусь вже сповнив одну вимогу до вмілости огородника. Цим Петрусь зрадів і попросив братчика сказати йому, що ще треба зробити, щоб здобути цілу вмілість.

На другу суботу братчик приніс Петрусеві на сходини карточку, а на ній виписані докладно всі вимоги до цієї вмілости.

Петрусь підчеркнув червоним олівцем „виплекати квітку”, бо це він вже зробив, і забрався до дальшої роботи. Тепер треба було виплекати якусь городину. Мама дала йому вазонк і порадила посадити цибулю. Ще й сказала, що з Петрусевої роботи буде користь, бо зелені листочки цибулі — це дуже смачний додаток до страви. Отже Петрусь посадив цибулю в землю і того самого дня започаткував свій щоденник огородника. В ньому записав на першому місці дату, коли посадив цибулю.

Петрусь знав, що цибулі треба багато води, щоб росла швидко. Тому підливав її щедро. І справді за кілька днів побачив він над землею перший зелений листочок. Цю дату зараз відмітив у щоденникові. Від того часу було що-дня що писати, бо листочки росли і треба було міряти їх маминим сантиметром.

Рівночасно Петрусь започаткував альбом квіток. Образки квіток мама дістала йому легко. Одна пані, що працювала разом із мамою, дала цілий гарний, кольоровий цінник із підприємства, що продає насіння квіток. Петрусь їх тільки повитинав та понаклеював — по одному образкові на сторінку у зшитку. Під образком підписував, як високо росте ця квітка, як цвіте, яке має насіння, чи росте рік чи більше, та як можна її виплекати: з насіння, з коріння чи з листка, як його прімульку. Це все було легко, бо це було в ціннику, треба було тільки перекласти напис на українську мову. Куди гірше було з назвами квіток. Деякі мама знала, бо такі росли в нас на Укра-

їні, про інші треба було розпитувати інших старших. Аж врешті та-то порадив, що знає одного пана, який особливо цікавиться квітками та розуміється на них. Петрусь пішов до нього зі своїм альбомом одної суботи — і повернувся з українськими підписами під кожною квіткою.

Повклеював теж і образки городини. Його ройовий мав старшого брата, що вчився природу на високій школі, і Петрусь довідався від нього, які вітаміни має в собі кожна городина.

Мама позичила раз у сусідки книжку про плекання домашніх квіток. Петрусь прочитав її „від дошки до дошки” та здивувався, як багато треба знати, щоб добре плекати квітки в хаті — та яка це велика робота.

У своєму зшитку Петрусь залишив дві картки на запис погоди. Коли плекати рослини на дворі — це дуже важливе. Петрусь поробив собі лінійкою прямокутнички і це було дуже цікаво малювати в них раз сонечко з промінням — бо соняшна погода, то знов хмарки, то парасольку — бо падав дощ.

Петрусь позичав у бібліотеці книжки про рослини та читав пильно у „Готуйсеві”, що пише новак Всеволод до новачки Лади. Разом із того знав вже швидко, що кожна рослина має корінь, стебло, листки та квіт, а опісля овоч. Знав, що рослина тягне воду та розпущені в ній солі зі землі, а поживу — цукор та мучку творить собі сама в листках, коли на неї світить сонце. Знав навіть, що кожна рослина має свою улюблену землю: кактус — сухий пісок, гірські квіти — каміння із маленькою тільки дрібкою землі, і знов деякі рослини люблять до-бру землю-чорнозем, або й мокре багно. Знав теж, що глини рослини не люблять, бо коли глина за-сохне, стає тверда, мов камінь і не пропускає води до кореня рослини.

Петрусь знав, що рослини мають своїх ворогів: комах, гусениць та різні малесенькі грибки. Він навіть нарисував у зшитку гусеницю, хруща та метелика-капустяника.

Одного разу, коли приїхав до них у гості знайомий пан, мама подавала кавуна, бо був гарячий день. Гість розговорився, що він пам'ятає, як у них в Україні був баштан

з кавунами та динями — і Петрусь зараз схопив свій зшиток та все гарно записав. Це ж було потрібне йому до вмілости! Бо баштани — це були цілі поля, де росли такі рослини, а що їх треба було добре берегти, то звичайно ставили там хатку-курінь і хтось жив там постійно — звичайно старі дідусі. Такому баштанникові привозили харчі зі села. Гість пригадував собі, що дуже любив їздити на баштан, коли дідові везли харчі.

Так Петрусь викреслив останню вимогу на своїй карточці від братчика. Коли ж на гніздових сходинах дістав на правий рукав гарну відзнаку „огородника”, потелефонував до бабусі: — Галло, бабусю! Тут говорить Петрусь. Я хочу подякувати бабусі, що я півтора року тому зламав у бабусі листок із примульки, бо через те я здобув вмілість огородника!

А мама саме краяла зелену цибульку до салата, із того глечика, що в ньому Петрусь виростив цибулю, і дуже сміялася, коли це почувла. І Петрусь сміявся теж із радости, що має вмілість!

САМ І СІМ

(Переказала Лідія Тауридзька, мал. Марійка Мандрусак)

В Африці, в одному муринському селі жили собі два братчики, Сам і Сім. Були вони великі пустуни, любили робити різні псоти і за те часто „брали порядно в шкіру”, від батька, від учителя в школі та від чародія Бімба. Бімбові вони любили особливо докучати. Одного разу, коли його не було дома, закралися до його хати через дах, що був із листя пальми та сховали його чародійну паличку. Іншим разом заховали його книгу мудроців. То знов покропили ягнят чародійною водою з його тасмних пляшечок і всі ягнята переміни-

лися в песиків. Прийшлося чародієві відчаровувати з великим трудом ягнятка, а ще й люди лайали його, навіть бити хотіли, бо думали, що це він робить такі жарти.

Одного разу мав приїхати в село вождь сусіднього муринського племені. Все село приготовлялося до святочної зустрічі. Старшини сільської ради розмалювали собі обличчя різними красками. Музиканти били в бубни весь день. Врешті гості засіли враз зі старшинами до обіду. Виступили й танцюристки в барвистих масках. Танки дуже всім подобалися і всі просили, щоб танцюристки скинули маски з облич. І тоді сталося щось страшне: показалося, що обличчя в них були білі, немов у людей з півночі, що приїздили в село тільки дуже нечасто! А то Сім і Сам всипали таємничого порошку із Бімбової скриньки до олійків, що ними танцюристки натирали лица перед танком.

Тут Бімбо так розсердився, що рішив на цей раз не дарувати малим пустунам. Він шукав їх все пополудне і таки найшов у дактилевому гайку. Вони сиділи на дактилевій пальмі та заїдали солодкі дактилі. Коли Бімбо проходив попід пальмою, на його лису голову посипався град дактилевих кісточок, а Сім і Сам зареготалися так голосно, аж малпи побудилися із пообіднього сну. Бімбо ще більше почорнів із люті та закликав:

— А негідники, на цей раз вам не минути кари!

— Ану, злови нас! Виліз до нас на пальму, тут багато солодких дактилів для тебе! — глузували згори хлопці.

Та чародій тільки підняв свою чародійну паличку і торкнувся нею кожного із хлопців та сказав:

— Добре, тепер буде ще два дактилі більше!

І враз не стало на дереві хлопців, а за те з'явилися два нові дактилі.

За кілька днів приїхали в село білі люди, позривали всі дактилі в гаю, поскладали у скриньки, заладували у вантажні авта, повезли у пристань, там перевантажили скриньки на корабель і повезли в одно європейське місто. Так Сам і Сім, замінені в дактилі, знайшлися дуже далеко від рідного села.

Спершу сміялися вони безжурно, як і давніше. Але скоро побачили, що життя тепер вже не таке веселе. Кожної хвилини міг їх хтось придусити, а то й вийняти зі скриньки та з'їсти, бо ж вони нічим не різнилися від інших дактилів. Вони притулилися один до одного, сховалися в сам куточок скриньки та сиділи тихенько. Аж одного дня хтось підняв пачку з нашими пустунами і вони знайшлися в кухні великої цукорні. Їх пересипали у великий скляний слоїк. Сім і Сам побачили з жахом, як цукорник, замісивши тісто, вибирав зі слоїка один дактиль за другим, обвивав кожного тістом та вкла-

дав у піч. На щастя того дня вибрав він тільки половину дактилів зі слоїка. Так малі муринчики врятувалися на цей раз.

— Але завтра певно прийде черга на нас! — прошепотів Сам. — Ох, як мені не хочеться пектися в цій гарячій печі!

— Це щось жахливе! — промовив плачливим голосом Сім, — якби ми так стали знов муринчиками, ми ніколи більше не робили б псот! — і обидва залилися гіркими сльозами.

Вечором цукорник покінчив свою працю і пішов додому. Старий послугач, мурин Дербі прийшов чистити кухню. Коли Сім і Сам побачили свого земляка, їх серця забили так голосно з радости, що аж слоїк задзвенів. Послугач перелякався, чи не заченив він слоїка держакком мітли. Але ні, слоїк стояв цілий, тільки муринчики голосно кричали. Вони просили Дербі, щоб забрав їх зі слоїка, бо ж вони не справжні дактилі, тільки зачаровані люди. Дербі зрозумів їх мову, вибрав їх зі слоїка та сховав у кишеньку.

Дома розказали пустуни старому Дербі свою історію. Вони так тужливо розказували про родинне село, про пекуче африканське сонце та чудовий дактилевий гай, що й Дербі затужив за рідними сторонами. Одного дня зібрав всі свої речі, сховав дактилі-муринчиків у кишеньку та поїхав у Африку.

Заїхав щасливо в родинне село Сама і Сіма, віднайшов чародія і просив, щоб він відчарував хлопців. Але чародій і слухати його не хотів: — Я щасливий, що їх тут нема! Від коли їх не стало, я зажив спокійним життям! — казав він Дербі.

Та Дербі дуже просив і обіцяв, що коли Бімбо відчарує хлопців, він візьме їх зі собою до далекого-далекого містечка, аж над берегом африканського моря. Тільки тоді чародій погодився і відчарував обох хлопців.

Далеко, у надморському містечку, хлопці справді поправилися, перестали пустувати. Але мусіли терпіти кару за давні псоті, що не могли бути в рідному селі біля мами й батька.

Верховний Архиспископ і Кардинал Йосиф Сліпий приїхав до Мельборну в Австралії. Наша молодь, а між нею і новацтво, вітають його на летовищі.

Новачка Христя Гриневич із Мельборну пише:

Кардинал Кир Йосиф Сліпий прибув до Мельборну 10 жовтня 1968 року. На летовищі зібралось багато українців, дітей в народніх одягах, молоді Пласту й СУМ-у в одностроях, щоб гідно привітати достойного Гостя.

Від пластової станиці Мельборну вітали його: станичний стар-

ший пластун Нестор Яворський та старша пластунка Ліда Пташник. Я і новак Андрій Сендецький подали квіти. В суботу була окрема Служба Божа для молоді а опісля спільне снідання.

Готуйсь!

Христя Гриневич,
рій „Дзвіночки”,
Мельборн, Австралія.

Із новацької забави „В гостині у морського царя” в Нью Йорку. Морський цар сидить на своєму престолі на дні моря та держить чародійний меч.

ГОРОБЧИКИ

Горобчики — це ми
Жваві, гарні пластунки.
Чемні, добрі все є ми.

А сестричка наша Туся,
Гарна, як матуся.
Нас любить і навчає
А часом: покарає.

Христя Ракоча

рій „Горобчики”,

гніздо „Пташата” у Філядельфії.

Новак **Левко Івашків** із роя „Бабаки” з Нью Йорку пише:

Моя остання костюмівка

Цьогорічня новацька костюмівка — була для мене найкраща забава з усіх.

Ми всі новаци з роя „Бабаки” були передягнені за адміралів Української Фльоти. Наш вро-

чистий марш довкруги залі залишиться мені в пам’яті на довгі роки. Ніколи не забуду теж побажання сестрички Стахи Гойдиш. Вона завжди проводить цими нашими забавами. А коли ми перемаршували, побажала вона нам, щоб колись ми стали справді старшинами Української Фльоти. Мені пригадалася розповідь

Ці майбутні адмірали Української Фльоти, це рій новаків „Бабаки” із Нью Йорку.

про те, як військові кораблі на Чорному Морі підняли українські прапори дня 29 квітня 51 років тому.

Жалко, що це була вже наша остання забава, бо ми всі з роя „Бабаки” відходимо вже осінню до юнацтва.

Спомин із цієї забави понесе кожен із нас зі собою у майбутнє. А може хтось із нас справді стане колись адміралом Української Фльоти, коли знову піднімуться українські прапори на кораблях Чорного моря?

Левко Івашків, рій „Бабаки”.

Краплинки води з Чорного моря, де живе морський цар, це теж новачки з Нью Йорку на своїй костюмовій забаві.

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

Ч. 1 (142) СІЧЕНЬ:

Що тут на „Я”?

Ялинка
Янгол
Ясла
Ягнята
Ярмурка
Ямник (пес)
Яблука

Яструб
Яхт
Ягоди
Якір
Ящірка
Ядро (атомове)
Янкель (так написала

одна новачка. Може так справді називався цей жид, що за нього переодягнувся новак?).

Морські русалки-новачки на цьогорічній костюмовій забаві в Нью Йорку.

Новацька ялинка

1. Кутя
2. Коляда
3. Дідух
4. Звізда
5. Перша зірка
6. Різдво

Слова, що однакові з початку і з кінця

Сос
Дід
Біб
Корок
Пилип
Зараз
Потоп
Радар

Помішані книжечки

1. КВІТКА ЩАСТЯ —
Текля Білецька
2. СЕСТРИЧКА МЕЛАСЯ —
Марко Вовчок
3. ЧАРОДІЙНЕ АВТО —
Леся Храплива
4. БЛАКИТНІ ХМАРИНКИ
Василь Щербина
5. ЛИС МИКИТА —
Іван Франко
6. ІЛЛЯ МУРОМЕЦЬ —
Микола Погідний
7. МАРІЙКА ЛЕБІДКА —
Микола Погідний
8. ПРИГОДИ КИЦІ —
Ніна Мудрик-Мриц
9. ТРИ ПРАВДИ —
Катерина Перелісна
10. СОЙКА ШТУКАРКА —
Роман Завадович

Ч. 2 (143) ЛЮТИЙ:

Шукайте Хляпа!

На спідній обкладинці в числі за січень цього року Хляп змінив дату: „рік 1969” на „1968”. Видно у Хляпа й досі ще старий рік!!!

Добре діло діда-снігура

Ці образки описала новачка Мона Христя Снилик віршиком:

Стоїть собі дід-снігур
Круглий, чорноокий,
В нього личко щось сумне,
Бо він самотній.

Аж нараз біжить новак,
Пес його ганяє,
Новак сховавсь за снігура,
Пес про те не знає.

Врадуваний наш новак
Скликав свій гурток.
Загуляли, заспівали:
— Хай живе наш снігурок!

До цього гарного віршика треба ще додати, що снігур сумував, бо всі новачки робили добрі вчинки, тільки він не міг нічого доброго вчинити. Один новачок давав вказівки панові, що приїхав з чужого міста, другий відчинив двері перед старенькою бабусею, третій ніс мамі товари з крамниці, четвертий перевів дитину через вулицю. Бачите це на образку ч. 1?

Розсипана географія

Ріки:

ДНІПРО
ДНІСТЕР
ПРИП'ЯТЬ

Гори:

КАРПАТИ
КАВКАЗ
ЯЙЛА

Міста:

КИЇВ
ТЕРНОПІЛЬ
ПОЛТАВА

Морські мушельки-новачки „Конюшинки” з Нью Йорку.

Спогад про Різдво

Меляся знайшла 10 горішків а Андрійко 9. Маркіянчик мав їх 5, отже коли додадуть йому ще один і два, матиме теж 8.

Ч. 3 (144) БЕРЕЗЕНЬ

Хрестиківка (на бандурі)

К
СОН
КоБза
КоЗак
ГамАлія
ТаРас

Разом: КОБЗАР.

Захований вірш

Садок вишневий коло хати
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугаторі з плугами йдуть.

(Віршик треба читати, починаючи від букви „С” в лівому горішньому кутку, завжди знизу зліва, йдучи скісно вгору до права).

ДОБРІ РОЗГАДКИ

ПРИСЛАЛИ:

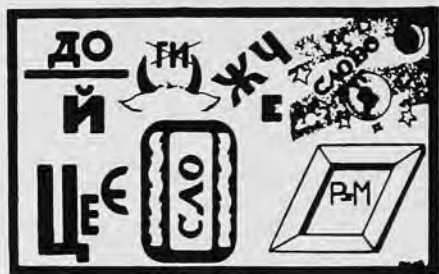
Мона Христя Снилк із Норт-рідж, Стенан Сомбик із роя „Левики” в Ошаві, Канада, Наталка Ковалишин із Філядельфії, Вірка Троян із Вотертонн, Юрко Хевпа із роя „Іжаки” в Оттаві, Канада, Оленка Хевпа, теж із Оттави.

Всі вони дістануть в нагороду книжечки, „Михайлика”, або „Червону Шапочку”.

ЗАГАДКИ

РЕБУС

Знаєте, що це „ребус”? Це загадка, що складається і з букв і з образків. І треба добре приглядатися, не лиш яка це буква, але теж, де, над чим, під чим чи в середині чого вона стоїть. Бо це теж щось значить! Ану, попробуйте, тільки не забудьте прислати розгадку до „Готуйся”!

ДРУЗІ ЛИСА МИКИТИ

Мабуть всі Ви читали книжку Івана Франка „ЛИС МИКИТА”. Коли читали, то легко вгадаєте, які звірі в цій книжці мали такі імена:

БАБАЙ

ФРУЗЯ

НЕСИТИЙ

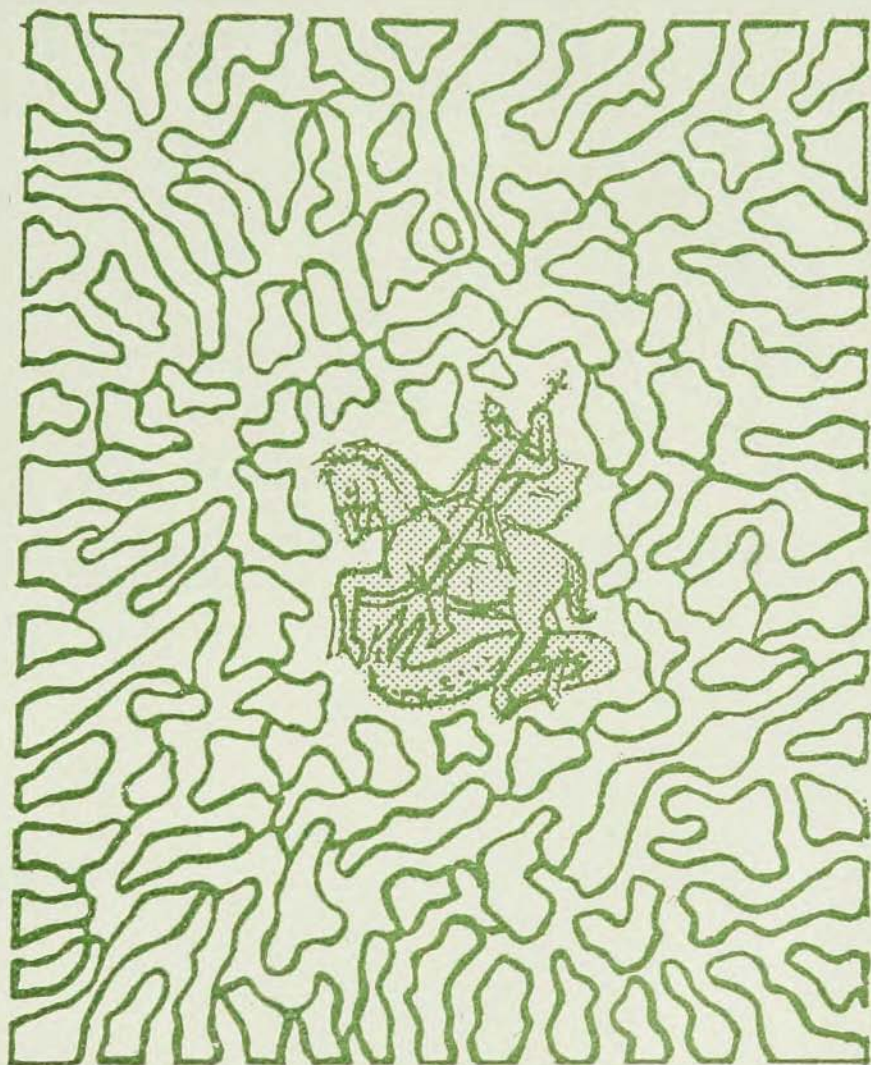
БУРМИЛО

БАЗИЛЬКО

ЯЦЬ

МІЦЬКО

МІНА

КУДИ ІХАТИ СВЯТОМУ ЮРІЄВІ?

Ви всі знаєте легенду про те, як святий Юрій убив злого змія та врятував царівну. Змій жив у густому лісі і нелегко було дістатися до нього. Тут на образку бачите кривку змія та до неї треба знайти Вам шлях. Поміж усіма покрученими дорогами треба знайти таку, що ніде не переривається і заходить просто до змія. Попробуйте!

ТРАВЕНЬ! КВІТИ У ТРАВІ,
ОДНОСТРОЇ В НАС НОВІ!
ВЖЕ ЗДІЙСНИЛИСЬ НАШІ СНИ:
ІДЕМО НА ДЕНЬ ВЕСНИ!
ВЕРНЕМОСЬ — ЗРАДІЄ ТАТО:
В НАС ВІДЗНАК НОВИХ БАГАТО!

НАС ЗУСТРІНЕ У ЦІ ДНІ
БІЛИЙ ЛИЦАР НА КОНІ.
ЮРІЙ НАШ СВЯТИЙ ПАТРОН
ЗАХОРОНИТЬ НАС ЩИТОМ,
ТОЙ, ЩО ЗМІЯ БИВ ЗАВЗЯТО;
ЮРІЯ У ТРАВНІ СВЯТО.

БОГ У ТРАВНІ ДАВ КВІТКИ,
ЩОБ НЕСЛИ ІХ НОВАКИ
ДО ДОМІВ І ДО ЦЕРКОВ,
КОЛИ ТРАВЕНЬ ВЖЕ ПРИИШОВ:
МАМІ ВОЖІЙ І ТАК САМО
НАЙЛЮБШІЙ РІДНІЙ МАМІ!

